

Poština plačana v gotovini.

HUMORISTIČNI LIST

ŠKRAT

Izhaja mesečno
dvakrat.

Številka stane 2 D.,
letno 30 D.

Uprava in
uredništvo: Škrat,
Kranj pošt. predal

Inserati
po dogovoru.

Štev. 3.

V Kranju, dne 7. maja 1927.

Leto I.

Stanovanjska kriza na letovišču v letu 1927.

Poslali smo Vam naš list na vpogled, ter upamo, da se na ta edini gorenjski list gotovo naročite. Ako list obdržite, se že smatrate za naročnika, v nasprotnem slučaju prosimo,

da nam list **takoj vrnete!** Izhaja mesečno dvakrat in znaša naročnina letno samo **30 Din.** Položnice priložene ter Vaš prosimo, da naročnino vpošljete naprej. „Škrat“.

RAZGLAS.

Županstvo X razglaša:

Ker se zadnji čas opaža, da nekateri gospodje še danes ne poznajo hišnih vrat mestne hiše, se z današnjim dnevom ponovno naznanja, da se vrata v občinsko pisarno nahajajo sredi mestne hiše, ter je vsako pehanje v stranske prostore brezpomembno, kar povzroča samo nepotrebne stroške. Uradne ure so vsak dan od 8—12 in od 2—6. Vsi taki obiski, posebno še nočni, se tudi v najnujnejših slučajih ne sprejmejo. Nadalje se objavlja, da občinska hiša do danes še nima svoje garaže, ter se zato naproša posestnike gotovih vozil, da iste shranijo za čas avdijske v bližnjih hotelih, in se ne zglašajo na stražnici s polomljenimi vozili, ker občina do danes tudi policajev-mehanikov še nima, pač pa je javnosti na razpolago samo reševalni oddelek, h kateremu pa se ravnotako pride, oziroma pripelje, skozi glavna vrata.

Kršiteljem te naredbe se bo sicer nudila prva pomoč, vendar se jih bo naknadno kar najstrožje kaznovalo.

RZG.

Kdo je previdnejši . . .

Bila je navada včasih, da so posebno lepe stvari poklanjali na dvor. Na nekem vrtu obrodi hruška izvanredno dve debeli hruški. Pa pošlje kmet po svojem 12letnem sinčku ti dve hruški cesarju. Ko mali ponudi visokemu gospodu hruški, vzame cesar eno, drugo pusti fantku rekoč, naj jo použije. Da bi ma-

lega spravil iz zadrege, cesar hlastno vgrizne v hruško, mali pa seže v žep po nož in prične lepo lupiti.

„Ali ti ne ješ tako, kakor jaz, z lupino?“ ga cesar vpraša.

„O ja, po navadi že,“ odgovori mali, „samo preje, ko sem šel sem, mi je ena hruška padla v gnojnico, pane vem katera, zato bom mojo olupil . . .“

—fi—

Kriminal.

„O ja, kaj še nisem doživel?“

Tako začne, tako navadno konča povest o novem doživljaju prijatelj Urh. Službuje v Ljubljani. Stanuje pa ne ampak se vozi. To pa, kot pravi sam, ne vsled stanovanjske krize temveč zgolj vsled tega, da je dalj časa z doma in, da se včasih do urada pošteno pretrese, kar mu pride saj enkrat na mesec prav. Drž. uradnik je in — čudež božji — precej rejen. Vprašal sem ga nekoč od česa se redi. Smejal se je.

„Od česa? Od državnih dobrot gotovo ne, od hrane še manj. Res je, da kosim vsak dan. Zajtrkujem in večerjam samo prvo polovico meseca. Drugo polovico: zjutraj čaj, zvečer čaj. Vidiš drugim gre hrana v meso in mast, meni pa — zadovoljnost. Da, zadovoljnost! Prvič sem zadovoljen, da sem poročen, drugič, da imam strahovito mlado in lepo ženo, tretjič, da nimam nič otrok, četrtič, da sem izborna plačan, potem, da se vsak dan poceni vozim, potem — no, da sem sploh na svetu. Sama zadovoljnost me je. In ta tudi mora nekam.“

Bo morda res tako. Žalostnega še nisem videl. Vedno je vesel in dobre volje. Mislim, da je to nad vse dobra lastnost za navadnega državljana. Ima sicer tudi slabo, če se kot taka sploh more imenovati slaba. Enkrat na mesec si ga pošteno privošči. Kdo bi mu zameril? Jaz mu gotovo ne. Sam pravi in je trdno prepričan, da to ni nobena slabost ampak baš obratno. Prvič, ker so mu izbrali za zaščitnika svetega Urha in drugič — vsak po svoje Boga moli in svojega patrona časti. Bolje bi ga ne mogel. In potem — brez doživljajev bi bilo življenje pusto in prazno. Pri tem pa se marsikaj doživi. Kaj zato, če večkrat kaj grenkega. Samo, da je spomina vredno!

Takih doživljajev ima cel register. Tako je nekoč (o priliki praznovanja svojega patrona) prijadral ob dveh zjutraj domov. Kako, ni vedel. Ko se je vlegel v posteljo se mu je zdelo, da se je vsedel v zrakoplov. Vozili so se pod sinjim nebom. Šlo je zdaj sem, zdaj tja. Naenkrat je zgubil ravnotežje in — štr-

bunk v globino. Zaskalelo ga je po kosteh, začel je tipati okoli sebe in čudno se mu je zdelo, da je grapa, v katero je priletel z lesom obita. Iz mučne situacije ga je rešil ženin glas.

„Krava nemarna! Ali ne misliš ustati? Šeš bo ura. Da se le moreš tako opiti, da te je treba vreči iz postelje, predno se zbudiš!“

Začel se je napravljati. Ker še ni bil popolnoma tuden v nogah, je začel pri zgornjem koncu. Otikal je klobuk. Precej trd je bil in z ročajem. A kaj — saj je bila glava tudi trda. Končno se je spravil na hlače. S temi je bil križ. Gumbov nikjer in še ti, kar jih je bilo, niso bili na pravem mestu. Robantil je in godrnjal. Ker napravljanja le ni bilo konec je žena užgala luč. No in — Ne samo ženo, tudi

njega bi kmalu prizadelo. Mesto svoje — je oblačil njeno obleko . . .

Nebroj ima še takih doživljajev. Enega, ki je posebno značilen in ki se malo komu pripeti, naj rešim pozabljivosti. Pripoveduje naj nam sam. Jaz sem užival, ko sem ga poslušal. Morda boste tudi vi.

* * *

Ne mislite prijatelji, da se lažem. Kar vam bom povedal, je gola resnica.

Kot običajno, se peljem tudi usodnega dne v Ljubljano. V vlaku je navadno vedno živahno. Vozim se s trpini moje vrste. Da je vožnja prijetnejša in krajša — zbijamo šale. Zdaj eden, zdaj drugi. Meni se onega dne ni ljubilo. Malo vsled tega, ker nisem bil prespan in ker se je zbijanje v glavi in zbijanje koles združevalo v čudno simfonijo. V želodcu me je žgalo kot bi imel v njem krematorij. Žeja me je mučila, da Bog pomagaj. In kako bi me šele, sem si mislil, ko bi včeraj nič ne pil? — Ljubljana! Hvala Bogu. Kot po navadi, kadar imamo denar, krenemo tudi ta dan v Union. Naročim veliko črno. Prilegla se je. Nisem še popil, ko opazim, da gre eleganten gospod že drugič mimo naše mize in nas zvedavo ogleduje. Naročim še eno črno. Gospod še vedno promenira. Vprašam Petra, vprašam Jožo in ostale, če ga kdo pozna. Nihče. In dostavi Peter: če ga veseli in če ima dopadenje nad tem, naj se nas nagleda. Meni je bilo prav. Kar naenkrat pristopi k meni.

„V imenu zakona prosim, da se legitimirate!“

„Jaz?“

„Da, vi!“

Prijatelji so se spogledali. Jaz sem otrpnil. V mislih sem preletel zadnje tedne svojega življenja. Ničesar kaznjivega nisem našel. Tedaj se ojunam.

„Slišite, neznani gospod, kaj ko bi se vi preje legitimirali?!“

„Prosim, izvolite.“

Ponudil mi je legitimacijo. „Egidij Špicelj, civilni policist“, je stalo v njej.

„Gospod Špicelj, jako žal mi je ali danes ste začeli s smolo.“

Predložim mu uradniško legitimacijo. Napravil je resen obraz. Pogledal je fotografijo, prebral ime.

„Da, gospod! Ne s smolo ampak s srečo. Pravi ste.“

„Prosim lepo, kaj sem storil?“

„Ni moja stvar!“

„Pa je moja!“

„Moja pa je, da vas aretiram. Vse ostalo pa zveste na policijskem ravnateljstvu.“

„Ampak to je vendar nesramno!“

„V imenu zakona gospod —“

Precej ljudi se je že nabralo okoli naše mize. Prijatelji so vstajali. Da ne bi bilo škandala, sem vzel klobuk in šel. Prisegel sem pa, da komisarju, s katerim se dobro pozna, svoje povem.

„Gospod komisar,“ začnem osorno, ko pridem na policijsko ravnateljstvo, „kaj takega —“

„Ne ne — dragi prijatelj, ne jezite se!“

„Ali prosim vas, kaj sem storil?“

„Ničesar. Ampak —“

„Ničesar? Kako se predrzne gospod Špicelj, da me v dostojni družbi areтира in me spravi —“

„Nikar se ne razburjajte. Gospod Špicelj je storil samo svojo dolžnost. Nisem vedel, če službujete še v Ljubljani in kje. Zato sem vas popisal policistom in jim naročil, naj vas privedejo sem, če vas izsleda. A ne mislite, da radi kakega kaznjivega dejanja. Ne! Prosil bi vas samo, da nam žrtvujete en dopoldan. Veliko uslugo nam lahko napravite.“

„Uslugo? Rad. A jaz moram v službo.“

„Izposlujem takoj dopust.“

Povedal sem številko šefovega telefona. V par minutah je bila stvar glede službe urejena.

„Tako! Zdaj poslušajte mojo prošnjo. Pred par dnevi nam je brzojavila tržaška policija, da se je zatekel v naše mesto mednarodni pustolovec, ki ima več umorov na vesti. Dobili smo tudi fotografijo. Takoj, ko sem jo natančneje pregledal, se mi je zdel obraz znan. Premišljal sem, kje sem ga videl. Po dolgem trudu sem se spomnil na vas.“

„No, in mislite, da sem jaz ta pustolovec?“

„Ne, ne! Poslušate dalje. Šli smo takoj na delo. A dosedaj je bil ves trud napol zastonj. Napol pravim, ker se nam je posrečilo ugotoviti, da se skriva v hotelu Slon. Celo v kateri sobi. A kadarkoli se pojavimo, zgine kot duh. In tu bi nam lahko vi priskočili na pomoč.“

„Kako?“

„Čisto enostavno. Vaša naloga bi obstojala samo v tem, da greste v hotel Slon in sicer v drugo nadstropje. Tam poiščete sobo št. 26 in potrkate. Ko zaslišite „naprej“, denete robec na levo stran lica, vstopite in stokate kot bi bili ranjeni. To je vse.“

Kaj, jaz da bi? Začelo mi je rojiti po glavi: mednarodni pustolovec z umori na vesti, potem revolver, razbita glava, izstopajoči možgani, kri — brr. Mraz me je stresel. Takoj mi je bilo žal, da sem sploh kaj obljubil.

„Ne, gospod komisar. Za tako rabo nisem. Sem premalo energičen. Tudi sem preveč neokreten za tako važno stvar.“

„Nikar, gospod. Vse to je naša stvar. Tik za vami bo šest detektivov. Radi varnosti ste lahko popolnoma brez skrbi.“

„Vendar mislim —“

„Nikar ugovorov in omahovanja. Pomislite samo, da napravite s tem veliko uslugo ne samo nam ampak človeški družbi sploh!“

Ker ni odnehal — sem se udal. Mislim sem si: naj bo, kar bo. A prijatelji, še danes mi je žal, da sem se vmešaval v „kriminal“. Nikdar ne pozabim ne Slona, ne št. 26, pa če mi je usojena Matuzaleмова starost. Po poti mi je znova rojilo po glavi: revolver, raztreseni možgani, kri... Parkrat sem sklenil, da jo popiham. Komaj se ozrem — zagledam detektive. In zopet mi je rojilo: kri, možgani, revolver. V tej zmešnjavi me sreča Pepe.

„Ehe, kam pa, kam?“

„Naprej, če ne verjameš pa poglej!“

Pred Slonom. Smukniti sem hotel v kavarno. Detektivi za menoj. Ni kazalo drugega. Napotil sem se v drugo nadstropje. Oj, prijatelji! Okrog štirideset stopnic. In vsaka se mi je zdela hujša od trna v peti. Komaj sem bil na vrhu zagledam — št. 26. Bog se me usmili. Še danes se mi zvrta v glavi, kadar se spomnim nanjo. Zopet sem se hotel premisliti. A ko se ozrem — policija. Basta! Ojunačim se, vzamem robec in ga pritisnem na levo stran. Potrkam.

„Naprej!“

Vstopim in stokam. A ne dolgo. V sobi je stala čudovito lepa deklica. Nekaj časa strmi, potem priskoči, me prisrčno objame in poljubi.

„Konrad, ljubi Konrad! Te niso ubili?“

Kaj, jaz Konrad? No, sem si mislil, za tako ceno desetkrat na dan če hočeš.

„Ne, niso me, dušica.“

Poljub se je vrstil za poljubom. Cmokalo je, kot bi jagode zobal. A kaj jagode! Slajše kot vse jagode sveta so bile njene ustnice. A sladkost ni trajala dolgo. Naenkrat zagrmí. Omara pade po tleh. Iz skrivnih vrat za njimi pa stopi — kdo mislite? Konrad? Morda! Jaz vem le toliko, da mi je bil bolj podoben kot lastna slika v zrcalu.

„Tako torej! Ti me varaš z drugim. To naj mi bo plačilo za vse, kar sem ti storil? In moje plačilo —“

Okamenel sem. Moj verni drug po podobi in obličju je potegnil revolver in ustrelil. Pogodil jo je naravnost v čelo. Brez krika je padla. Od groze niti zavpiti nisem mogel.

„In tebi zapeljivec —“

Pomeril je drugič. Strahovito je zagrmelo in tedaj — sem se zbudil.

O ja, kaj še nisem doživel? Le smejte se — a bilo je resnično. Veste prejšnjo noč sem počastil svojega patrona. Prisegel bi lahko, da sem ob treh zjutraj legel v posteljo tako, kot vsak dan. Zjutraj pa mi je pri nogah zrastle glava in pri glavi noge. No, ker sem imel ponoči opravka s kriminalom in ker sem bil pri objemanju in poljubovanju tam nekje (no — pri Slonu) le preveč nasilen me je žena brcnila z nogo tako, da sem z glavo priletel v končnico postelje. Strahovito se je zabliskalo in zagrmelo. Hujše, kot bi ustrelil z revolverjem. V čelu pa ni bilo kroglice. Le buška je pognala na njem, bujnejša in lepša od vsake hruške.

O ja, kaj še nisem doživel?

Poravnajte naročnino!

—fi—

Uspavanka.

Sem fante ljubila
za nos jih vodila
in tebe vlovila.
Ne jokaj tako!
Zaspančkaj sladko
in dobro ti bo.

Papana ne kliči!
Ker pač so vsi tiči
ti mladi fantiči.
A vedi samo:
Nič sile za to,
Če očka ne bo!

Bom starca tožila
denarce dobila
ti vsega kupila.
Le spančkaj sladko.
Ne jokaj tako,
saj dobro ti bo!

V znamenju redukcij.

Mož (državni uradnik, ki je bil s 1. aprilom reduciran): „Draga moja, tudi mene so „odžagali.“ Že tako sva slabo izhajala, od zdaj naprej bo še slabše. Kar zaslužim s pisateljevanjem, bo komaj za kosilo. Za večerjo bova šla pa spat.“

Žena: „Prav!“

Po kosilu se odpravi mož s trebuhom za kruhom. Išče celo popoldne, a nove službe ne najde. Zvečer pride utrujen domov in stopi v sobo. Žene nikjer ... Stopi v kuhinjo. Tu bi ga kmalu prizadelo: ognjišče je zakurjeno, na njem pa sedi žena.

„Za božjo voljo, ali si znorela? Kaj vendar delaš?“
„Večerjo grejem!“

Resnični dogodek.

V nekem letovišču na Gorenjskem si je najela imovita tujka prijazno vilo za bivališče za čas sezije. Ko si je vse poslopje ogledala natančno se je vrnila domov. Naslednji dan pa se je spomnila, da je pozabila ogledati tudi stranišče: je li isto moderno s splakovanjem, takozvani „Wasser Closeth“, ali še navadno, kakor se po večini še nahajajo po deželi. Da bi se o tem takoj prepričala, je pohitela na pošto in brzojavila gospodarju vile: — Gospod N. N. v R. ... Ali je pri vili W. C.? —

Gospodar, ki je prejel brzojavko, si je belil celi dan glavo, „tuhtal“ to in ono, pravega pa le ni mogel zadeti. Kaj neki hoče ona s tem W. C.? To mu je rojilo kot roj čebel po glavi. Ves zmeden in obupan gre k sosеду, uradniku večjega kalibra, ter mu potoži svoje gorje.

„Ali je dama, ki je najela vilo, Nemka?“ ga povpraša dobrovoljno mežikujoči sosed.

„Seveda je.“

„No potem je to vendar popolnoma jasno, kot beli dan. Kratica W. C. pomeni Wald Capelle. Gospa bi pač rada vedela, če se kje v bližini vile nahaja kaka kapelica, kamor bi ona lahko zahajala opravljati svoje vsakdanje molitve. To bo in nič drugega!“

Ves vzradoščen nad tako hitro rešitvijo, pohiti gospodar na pošto in odda ekspresno pismo:

„W. C.“ je kake četrt ure od vile. Stoji na prijaznem gričku, sredi jelkovega gozdička. Opravila se vrše vsak torek in petek. Ker je poleti navadno velik naval, je priporočljivo, da se vsaj četrt ure prej naznani svoj prihod in si tako zagotovi sedež, katerih je osemindvajset. Ob straneh so stojišča, kamor pa ne svetujem, ker so tam vedno samo možki in so zelo na drenju. Ob nedeljah in praznikih pa se vrše vsa opravila s spremljevanjem orgel.

Mali kontrolor.

Gospa Peteršil je vedela, da njen mož rad več pije, kolikor je pa za žejo potrebno. Posebno, kadar sama ni bila navzoča. Zato je možu za spremstvo dala malega Tončka, da bo na skrivnem štel, koliko vrčkov bo papa popil. V gostilni so bili njegovi prijatelji in v splošni debati je zginil vrček za vrčkom v globok želodčni sod gospoda Peteršila. Naenkrat se spomni, da je treba domov. „Ali kje je pa mali Tonček?“ vpraša malo v skrbeh. Opazijo ga pod mizo sedečega, ko si ravno prizadeva, da sleče čevlj. „Kaj pa naj to pomeni?“ vpraša oče Tončka. Med splošnim smehom prizna Tonček: „Mali mi je dala modro kredo s seboj in zabičala, da naj si pri vsakem vrčku, katerega boš naročil, naredim znamenje s kredo na prst. Ker pa mi je prstov na rokah že zmanjkalo, sem začel pri nogah ...“

ČITAJTE „ŠKRATA“!

Rendezvous.

Ob pol 6. je dejala, da bo prišla. Škatlja stara! In zdaj bo pol 7. Povrhu še dež. Pepe se bo malo jezil zastran suknje in klobuka. Pa naj se! Saj se jaz tudi.

Zgrešila naslov . . .

Mati pride v drogerijo: „Prosim kaj za apetit mi dajte!“

„Žalibog! Za apetit so klobase, tistih pa nimamo,“ odvrne drogerist.

V starodavnih časih . . .

Bilo je v malem mestecu, kjer je bil občinski sluga vse skupaj: dopoldne sluga, popoldne policaj, zvečer je svetilke prižigal, ob 9. uri pa je šel po gostilnah policijsko uro napovedati. Tako je bilo nekega nedeljskega večera v kavarni, kjer so rekli „na žamet“, in kjer so sedeli štirje fantje s svojimi deklinami. Fantje so — že od sobote zvečer po gostilnah pili in niso še zatisnili očesa. Ura bije 10, pa vstopi g. policaj. — V tistih časih je bil služben jezik nemški — in da bi bolj službeno izgledalo — se postavi v pozituro pravega „Amtsdinerja“ in odpre usta:

„Erfluhte fantičen, die gance naht pokrtačen niks cur maša gen; — Neža vek (dekleta preč) miza ruk (mizo odriniti) — ales vas verdamt ist — mus get mit — pa je viža ven.“ —

Fantje v smeh — dekleta v jok — „v kuhinji je ‚frakelj‘ za vas“ —
„Lahko noč, donk šen!“

Nedeljski lovec.

— Zakaj ima moj pes pri lovu vedno solzne oči? — vpraša lovec svojega tovariša.

— Žalosten je, ker slabo streljate, — ga podraži tovariš.

Račun prekrižal.

— Ali veš, dragi prijatelj, kaj se mi je pred tremi dnevi pripetilo? — Ko pritečem med uradnimi urami domov po denarnico, katero sem bil pozabil — zalotim mojo ženo na divanu v naročju mojega pisarniškega predstojnika.

— In kaj si storil? Se li nisi takoj ločil?

— A kaj še! Divan sem prodal.

Tudi vzrok.

— Zakaj je pa vaš g. šef tako slabe volje?

— Danes je hotel konkurz napovedati, pa je v zadnjem hipu zapazil, da ima premalo dolga . . .

Zmrznil.

Potnik principalu: „Gospod šef, dovoljujem si vas prositi za roko vaše hčerke . . .“

Principal: Oprostite g. Zgaga! „Jaz sem vas uslužbil za službeno potovanje, ne pa za ženitovanjsko potovanje.“

Kritika.

Cel roman — 500 strani s pisalnim strojem — je napisal s svojo srčno krvjo . . .

♦♦♦♦♦♦♦♦♦♦

Zdravnik.

— Kaj pa dela mladi gospod v tvoji sobi?

— Mami, veš, to je zdravnik za notranje bolezni.

V vojaški šoli.

Kapetan vpraša: Vi imate nalog, gospodu podporučniku dostaviti povelje. Gospod podporučnik pa slučajno sedi v gostilni. Kaj boste storili?

Redov: „Povelje — ako je navadno — bom g. podporučniku glasno povedal — ako je pa tajno — ga pokličem v stran.“

Kapetan: „Dobro, in če vam gosp. podporučnik ponudi kozarec vina, kaj bi vi storili?“

Redov: „Spil bi ga — ampak to sploh ne pride naprej . . .“

◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆

Škoda.

V malem mestecu gre dama v zimskem času z nečakinjo čez cesto. Ker je bilo zmrznjeno in spolzko, je imela dama smolo in padla . . .

„Teta!“ smehljaje reče mala, „ako bi ti sedaj bila konj, pa bi prišla požarna bramba . . .“

Tudi sluga naredi dovtip.

Upnik pride k dolžniku, a je bil samo sluga doma. „No, kaj je, še vedno nič denarja? Saj pravijo, da je vaš gospod dobil milijon dote, ko se je pred par dnevi poročil.“

Sluga: „Seveda je dobil milijon — ampak ga mora preje zamenjati — še nima drobiža . . .“

Času primerno.

Sodnik (tatu): „Vi ste ukradli sanke . . . zakaj ste to storili?“

Tat: „Prosim g. sodnik, ja kdo pa dandanes ne goji sporta . . .“

Te preklicane tujke.

— Ampak letošnji gasilski ples je bil za tukajšnje razmere v prevelikem obsegu pripravljen — ste gotovo imeli lep deficit?

— Kaj deficit! Hudiča, ne pa deficit! Gor smo plačali . . .

Vsakemu svoje.

Zdravnik: „Torej vaša žena se je po prepiru z vami onesvestila . . . kaj ste nato storili?“

Posetnik: „Kozarec vode sem ji dal — sebi pa en konjak.“

Dober trgovec.

Poručnik svojemu slugi: „Tu imaš 10 Din, kupi v cvetličarni šopek cvetlic in jih nesi gospodični X! Lepo pozvoni in njej osebno oddaj! Si razumel?“

„Razumem!“

Čez 1 uro se vrne sluga in da gosp. poručniku 10 Din nazaj.

„Kako to, ali nisi kupil cvetlic?“

„Da kupil, tja nesel — pa mi je dala 5 Din — jaz sem ji pa povedal, da stanejo 10 Din . . .“

Oboje preveč.

Gospodar (ko je hotel služkinjo poljubiti, mu je dala zaušnico in spustila taso na tla, da se je vse razletelo): „Rozal! Eno od teh dveh bi pa vendar zado-stovalo!“

V gostilni.

„Oče! Kdaj je človek pijan?“ vpraša sin očeta. „Veš — hup — kadar boš — hk — tam-le v kotu — hk, hk — kjer sedita dva gospoda — hup — videl 4 gospode . . .“

„Ja oče, saj sedi samo eden . . .“

Konec so odrezali.

Dva delavca navijata na velikansko leseno kolo močan električni kabel — navijata in navijata, pa ni konca ne kraja. Tedaj se oglasi eden:

„Meni se zdi, da ne bo nikdar konca.“

„Tudi meni se zdi, najbrže so ga proč odrezali.“

Kdaj žena pred možem molči . . .

A: „Ali je vaša žena molčeča?“

B: O ja, je molčeča — ampak samo takrat, kadar jo kaj vprašam.“

Potrpežljivo.

Sodnik: „Vaš alibi se vam je ponesrečil.“

Obtoženec: No, gospod sodnik, pa poskusimo z drugim . . .

—fi—

Rešitev.

Tragikomičen prizor v devetih verzih.

Oče:

Ven, baraba neugnana!
Boš za roko hčerke prosil,
ko boš pravo pamet nosil!

Hčerka:

Oče ne! Saj ni poznana
vam ljubezen, ki je klila,
ko samá sva v parku bila!

Snubec:

Bògu hvala! Zdaj sem rešen.
Kdor posnema mene hoče
brez skrbi je lahko oče.

Majski izlet.

Z izleta prišedši na kolodvor — učiteljica preštevá malčke. V bližini stoji železniški uslužbenec, ogleduje učiteljico in ji končno reče:

„Gospodična, le dobro jih preštejte! Če vam bo kateri manjkal, ga boste morali vi nadomestiti.“

Otročja usta.

„Metod, ti pa izgledaš, kakor bi bil bolan?“

„Ja res, večkrat sem bolan, a umrem skoro nikoli.“

Včasih.

Skoraj v vsaki vasi je bil takozvani „pader“, ki je bil brivec ali čevljar in je obenem tudi zobe drl. Tako pride k temu paderju-čevljarju kmet zob dreti. Mojster vzame dreto, jo naveže na bolan zob, drugi konec pritrdi za nogo mizice, na kateri ima orodje, in sicer tako, da je bolnik stal poleg mizice globoko sklonjen naprej — mojster se še za obtežilo nasloni na mizico in da znamenje učencu, kateri je stal za bolnikovim hrbtom s šilom v roki in čakal — ko je dobil znamenje od mojstra je neusmiljeno zapichil kmetu šilo od zadaj v telo. — Kmeta je zaskelilo, da se je sunkoma vzravnaval in zob je obvisel na dreti... Mojster vesel, da je šlo tako gladko, se pobaha:

„Ali ste videli, kako hitro je bil zunaj; pa še kako dolgo korenino ima?!“

„Ja to pa to, dolga je pa bila — saj sem jo celo na koncu hrbta čutil,“ zavjaka kmet.

Posledica zakona.

— Ali res poročen moški dalj časa živi, kakor neoženjen?

— Seveda, vsaj tako se zakoncu zdi...

Soproga višjega državnega uradnika.

Žena možu: „Kaj si neki tvoja sorodnica domišljuje, če je enkrat minister pri njej večerjal! Pri nas bo lahko gledala in videla, kaj se to pravi, kadar ti umrješ — kakšne vrste ljudje pridejo k pogrebu?!“

MALI OGLASI.

Mlada in lepa dama išče v mestu sobo s posteljo, s separatnim vhodom, kjer bi lahko dajala instrukcije. Ponudbe pod značko: Idealen razgled št. 5 na upravo lista.

Proda se šivalni stroj, žena in več drobnarij, še vse dobro ohranjeno, pod lastno ceno. Ponudbe pod „Štrik za vrat“ na upravo lista „Satan“.

Dotični blagi gospod, kateri se je včeraj zjutraj ob 5. uri v „Seifcerparku“ z menoj zaročil, se naproša za natančen naslov pod šifro „Večni maj“ poste restante — loco.

Rok za rešitev uganke je potekel. Pravilno so rešili samo trije gospodje, katerih imena objavimo v prihodnji, to je 4. številki „Škrata“. Žrebanje 11. maja.